

Op de onderste helft van de foto staat een witte dolfijn. Zijn rechterkant is naar ons gericht en hij bevindt zich onderwater. Zijn bleke lichaam zit onderwater, maar zijn open mond, bolvormige hoofd en snuit steken boven het water uit in het midden van de foto. De snuit van de dolfijn raakt het hoofd van een visser met baard. Hij draagt een wollen muts en een trui en leunt aan de zijkant van de boot voorover en drukt zijn voorhoofd zacht tegen de neus van de dolfijn. Onderwater kijkt het donkere oog van de dolfijn naar boven. Hij kijkt recht in de ogen van de visser. De man lacht naar de witte dolfijn. De dolfijn toont zijn kleine tanden en lijkt ook te lachen. Achter hen, op de achtergrond, loopt het blauwe water over in groene heuvels die gloeien onder een bewolkte Noorse lucht. Ik heb deze foto op 10 september 2020 om 15.36 uur gemaakt met de Canon 5D Mark IV. Het toont het indrukwekkende verhaal van Hvaldimir, de wereldberoemde witte dolfijn, en de band die hij heeft opgebouwd met deze voormalig walvisjager. Het begon in april 2019, toen de man op de foto, Joar Hesten, met zijn vader en broer aan het vissen was in de beurt van Hammerfest in het noorden van Noorwegen. Tussen de boten zagen ze een grote, spookachtige schaduw bewegen. De vissers zagen daar wel vaker walvissen, maar ze hadden er nog nooit een witte dolfijn gezien. Normaal gesproken moet je 800 kilometer reizen richting Svalbard om witte dolfijnen te zien in de Noorse wateren. Toen Joar en de anderen de dolfijn zagen drijven tussen de boten, zagen ze dat er iets om zijn lichaam heen zat. Ze dachten dat het een visnet was, maar toen riep Joars vader: "Het is een tuigje!" Joar was een walvisjager, maar toch voelde hij zich verplicht om hem te helpen. Als niemand het tuigje had verwijderd, had het diep in de huid kunnen trekken, wat vervolgens tot ondraaglijke pijn of zelfs de dood had geleid. "Ik ga het water in", zei Joar tegen zijn vader. Hij gebruikte de vaardigheden voor het walvisjagen, maar deze witte dolfijn wilde hij redden. Van de kustautoriteiten kreeg hij een wetsuit en vervolgens sprong hij in het koude water van de Noorse zee. Na meerdere pogingen wisten Joar en twee mannen van de kustautoriteiten het tuig te verwijderen. Op het tuigje stond: "Equipment St. Petersburg". De witte dolfijn kreeg later de bijnaam Hvaldimir. In de daaropvolgende maanden bleef Hvaldimir langs de kust van Noord-Noorwegen zwemmen. Hij bezocht havens en maakte contact met mensen. Hij haalde telefoons uit het water en hij bracht voorwerpen terug die ze in het water gooiden, net als een hond met een bal. Hij werd een wereldwijd fenomeen. Ineens had de hele wereld het over Hvaldimir, op sociale media, op het nieuws, overal. Die aandacht zorgde ook voor verschillende theorieën. Sommigen dachten dat hij uit een aquarium kwam. Anderen waren ervan overtuigd dat hij een spion was vanwege het tuigje dat hij droeg en zijn interesse in boten, havens en mensen.

Waar hij ook vandaan kwam, Hvaldimir genoot van de aandacht.
Joar, daarentegen, genoot er niet van.
Na het visseizoen verhuisde hij 1000 kilometer naar het zuiden, naar Lødingen.
Velen dachten dat dit verhaal perfect voor mij was omdat ik fotojournalist en onderwaterfotograaf was.
Maar ik vertel geen verhalen die anderen al vertellen, en ik zou nooit oceanen doorkruisen om een dier te volgen.
In de zomer van 2020 was ik thuis in Lofoten, net onder de plaats waar Joar woonde.
De Franse wetenschapper en vrijduiker Fabrice Schnoller bezocht me.
Hij vertelde me dat Hvaldimir duizenden kilometers richting het zuiden was gezwommen en dat hij terecht was gekomen in een fjord op de plek waar Joar woonde.
Het leek alsof deze witte dolfijn zijn redder 1000 kilometer langs de kust was gevolgd.
Joar en Hvaldimir waren herenigd en Joar was hem zelfs gaan helpen.
Dat verhaal wilde ik vastleggen.
Ik vertelde mijn redacteuren erover en schrijver Nils Anker en ik gingen naar Joar en Fabrice in Ballangen.
Het leven van Hvaldimir was geen sprookje.
Hij zwom van viskwekerij naar viskwekerij en at de restjes koolvis die uit de zalmkooien vielen.
Bij viskwekerijen kreeg hij eten en het contact met mensen dat hij zo nodig had, maar hij heeft ook vreselijke snijwonden en letsel van bootschroeven overleefd.
Joar bezoekt hem nu zo vaak als hij kan bij de kwekerijen, en ik wilde hun speciale band vastleggen.
Ik wist dat het niet makkelijk zou zijn.
Hvaldimir gedroeg zich niet als een dolfijn, en hij bevond zich ook niet in een omgeving waar witte dolfijnen zouden moeten zijn.
Toen ik in eerste instantie het water in sprong, zwom Hvaldimir naar mijn gezicht.
Zijn huid is glad, koud en zacht.
Maar onder zijn zachtheid zit kracht.
Hij was opdringerig en bijna agressief. Hij opende meerdere keren zijn grote mond over mijn camera en mijn hoofd.
Zijn tong is net schuurpapier.
Hij zat het fotograferen in de weg.
Vaak moesten we terug de boot in klimmen en bleef hij als een mokkende tiener achter in het water.
Geleidelijk aan ontdekte ik zijn dagelijkse routines en legde ik die vast.
Ik maakte op afstand onderwater foto's van hem.
Ik zag het vriendelijk ogende dier dansen onder de oppervlakte. Hij sliep, werd wakker en volgde boten.
Ik heb ook foto's gemaakt van Joar in contact met de dolfijn, dat deed ik van boven het oppervlak.
Maar ik had de twee werelden nog niet als één wereld vastgelegd.
Elke keer als Hvaldimir te enthousiast werd, gingen we terug naar de boot.
Deze keer zag ik de handen van Joar van bovenaf het water in komen.
Hvaldimir wist altijd dat het de handen van Joar waren.

De witte dolfijn kantelde zijn grote hoofd en drukte zijn zachte, koude huid tegen de sterke en ruige handen. Hij accepteerde Joar.

Ik hield mijn adem in. Ik zag hoe Hvaldimir genoot van Joars aandacht.

Ik was gefascineerd door dit alles en zag hoe de visser zijn lichaam dichter naar het oppervlak bracht.

Hvaldimir deed hetzelfde.

Zijn hoofd drukte Joars handen uit het water, samen met zijn grote snuit.

Joar voelde dat Hvaldimir meer contact wilde, dus leunde hij over de railing naar voren en raakte met zijn hoofd de dolfijn aan.

De wollen gebreide muts en het hoofd van de visser raakte de snuit van de dolfijn aan.

Ze openden allebei hun mond en lachten naar elkaar.

Onder het oppervlak kijkt Hvaldimirs oog vol liefde naar boven.

Ik dacht: als de foto maar scherp is! Ik bevond me namelijk in twee werelden tegelijkertijd. Mijn lens was half onder water en half boven water.

Hij was scherp.

En ook al is de compositie niet perfect, de emotie die erin zit is indrukwekkend.

Ik vergeet dit moment nooit meer, omdat het een liefdevolle ontmoeting is tussen twee werelden.